

Grootmoeders theemeubel

We waren al heel lang op zoek naar een ouderwets theemeubeltje. We hadden al eens een heel mooi, beetje klassiek, exemplaar gezien, met ronde zijraampjes van glas, bij een antiekzaak in Beekbergen, maar vonden de prijs daarvan veel te hoog.

Eind jaren tachtig, mijn man en ik waren net thuis van ons werk, bedachten we dat we nog wel even bij de veiling van de Pleinmarkt konden gaan kijken. Het liep tegen zessen en de kijkmomenten waren voorbij. Er stonden al veel mensen te wachten totdat de veiling zou beginnen. We drongen ons wat naar voren om de aangeboden veilingstukken toch nog een beetje te kunnen zien en daar stond 'ons meubeltje'. Mijn man handelde direct. "Jij blijft hier, ik ga dekens en geld halen". En weg was hij. Dekens? O natuurlijk om het meubeltje te beschermen bij vervoer, we wisten niet eens of het wel 'gaaf' was.

De tent liep vol, ik stond ergens middenin en had geen zicht meer op de ingang. Ik kreeg het er benauwd van. Geen echtgenoot te bekennen toen de eerste stukken onder de hamer gingen.

Eindelijk zag ik hem bij de ingang verschijnen, maar

het was niet gemakkelijk om door de menigte heen te komen. Vanuit de verte een blik van verstandhouding en dat was het dan. Hij bleef waar hij stond en ik midden tussen een dichte mensenmassa.

Het meubeltje werd getoond en het bieden begon. Vanuit alle richtingen kwamen de bedragen. Dat ging snel, ik bood lustig mee. Langzaam haakten belangstellenden af. Nog vijf, nog vier, snel keek ik of ik niet tegen mijn eigen echtgenoot stond te bieden. Nee, die was al gestopt. Maar..... ik wist nog wat de antiekhandelaar in Beekbergen voor zijn kastje vroeg en wat ik er wel voor over had. Het werd doodstil in de tent, iedereen keek naar mij en naar de andere gegadigde. Samen met die vreemde heer bleef ik bieden, ineens was het stil, ik had het laatste bod uitgebracht en dat bleek voor de ander net iets teveel te zijn.

Ik jubelde: "Yes, ik heb hem!" Iedereen schoot in de lach en er klonk een luid applaus. Gewapend met 'ons theemeubeltje' verdwenen wij van het toneel, voorzichtig pakten we onze aanwinst in de grijze paardendekens en reden blij naar huis. Wat een mazzel en hij was nog helemaal gaaf ook. Nog steeds trouwens, het staat nu bij ons in de gang van ons appartement, met naast wat 'oude theekopjes' o.a. een foto van mijn grootmoeder en overgrootvader. Ik ben er nog steeds blij mee.